

mes, og den Premierløjtnant, der var fyldt 45 Aar, den Kaptain, der var fyldt 55 Aar, den Kommandør, der var fyldt 65 Aar, og den Admiral, der var fyldt 70 Aar, skulde afskediges med Pension. De 3 Aar, som det saaledes nu tilstedes Premierløjtnanter og Kaptainer at henstaa i Nummer, efterat de ere blevne for gamle til at forfremmes, skulde navnlig tjene til at gjøre Bedkommende Afgangen lettere; men det kunde ikke ventes, at Søværnet vilde have egentlig Nytte af Mænd, hvis Bane allerede maatte betragtes som affluttet, og som derfor maatte tabe Lyst og Sver i Tjenesten. Den dobbelte Aldersgrændse i de to Klasser vilde Ministeriet derfor i ethvert Tilfælde have anset det rigtigt ved Lovens Revision at søge fjernet, selv om man tvøvrigt kunde ønske at bibeholde Aldersgrændsebestemmelserne.

Men da disse i det Hele ere forbundne med Ulemper, foreslaas det herester at udelade dem og erstatte dem med andre Bestemmelser. Der er det Mislige ved Aldersgrændser, at de ere en Magt, der virker uden at kunne styres eller ledes, saa at den iflæng kan berøve Tjenesten de bedste og de mindre gode Kræfter. Selvfølgelig er denne Ulempe mindre eller større, efterjom Aldersgrændserne for de forskellige Grader ere bedre eller mindre godt afpassede efter hverandre, men ganske kan den ikke undgaas, fordi Aldersgrændsernes Virkninger staa i noie Forhold til Dødeligheden, som Sagen er Herre over. — Og disse Virkninger ville indtræde stødvís. Da Officererne ikke ere fordelte jevnt i de forskellige Aldersklasser, vil der komme Perioder, hvor Forfremmelserne ere unaturlig hyppige, og andre, hvor Forfremmelsesforholdene stagnere, og Følgen deraf vil atter være, at der snart er forholdsvis mange ældre Mænd i hver Officersklasse, snart kun faa eller ingen.

For at kunne skaffe jevnere Forfremmelsesforhold og navnlig for at kunne regulere Afgangen saaledes, at det virkelig er de mindst nyttige Individuer, der gives Slip paa, hvor det er nødvendigt at skyde Noget ud, foreslaar Ministeriet at indsatte Bestemmelser om, at der skal finde et vist Antal Forfremmelser Sted til hver Klasse, men derimod at udelade Aldersgrændsebestemmelserne.

Med Hensyn til det Antal Forfremmelser, der foreslaas, bemærkes, at det hviler paa en Beregning, støttet til Dødelighedstavler, over hvilken Tilgang der er nødvendig for at bevare Aldersklasser igjennem hele Staten, svarende til den hidtil fastsatte Aldersgrændse af 65 Aar for Stabsofficers- og 55 Aar for Kaptainsklassen.

Til § 46.

Optagen efter Loven af 24de April 1868 § 29 med en forandret Redaktion.

Til § 47.

Den Fremgangsmaade, som nu benyttes ved Tilveiebringelsen af Forfremmelseslister over Befalingsmændene, saavel Officerer som Underofficerer, er vel skiftet til at give en fylldig og ensartet Bedømmelse af Enhvers Adkomst til Forfremmelse, og de i Loven af 24de April 1868 § 30 i denne Henseende givne Regler ere derfor med nogle mindre væsentlige Forandringer optagne i denne Paragraf.

Med Hensyn til den nu gjældende Bestemmelse, at de respektive Forfremmelsesraad ved foresaldende Forfremmelser efter Valg skulle indstille tre, blandt hvilke den Myndighed, der har Retten til at forfremme eller til at indstille til Forfremmelse, vælger een, har derimod Ministeriet ment at maatte foreslaa en Forandring. Raadenes Virksomhed bør formentlig indskrænke sig til at samle alle de spredte Vidnesbyrd om Befalingsmændenes Duetlighed og øvrige Adkomster, og derved sætte den Myndighed, der skal udøve Valgretten, i Stand til at gjøre det paa en Tjenestens Løb betryggende Maade; men naar de nødvendige Bidrag til Belysningen af Enhvers Adkomst ere skaffede tilveie, da bør den Myndighed, som skal øve Valgretten, staa med fuld Frihed til at bruge disse Bidrag i Overensstemmelse med Lovens Aand og det Ansvar, den paalægger ham, og dette Ansvar bør ikke fordeles, og Valgretten derfor ikke indskrænkes ved at give en Indstillingsret til Raadene eller rettere til en Majoritet i disse. Ministeriet har saa meget mindre næret Betænkelighed ved at foreslaa en Forandring i denne Retning, som Forholdene